

Историята на Андрес от Дерманци

Когато прекрива прага на класната стая в [ОУ „Неофит Рилски“](#) в родното си село Дерманци през 2013 г., шестокласникът Андрес Норов се запознава с Цветомира Антонова и Виолета Тасева – новите му учителки по история и български език и литература.

Те от своя страна още в първите часове си дават сметка, че ще трябва да работят усилено, за да помогнат на Андрес да запълни пропуските си по отношение на своята езикова и функционална грамотност. Той разпознава буквите и може да чете бавно, но не разбира смисъла на прочетеното и не може да пише логически свързани изречения. Макар че първоначално се стряскат, двете учителки постепенно опознават Андрес и **адаптират педагогическия си подход според характера и нуждите му**. И това дава резултат – в голяма степен заради готовността на момчето да учи и да се развива.

Осем години по-късно благодарение на Цветомира, Виолета и останалите му учители, както и на всички, които го подкрепят в рамките на инициативата [„Училищни чудеса“](#), от неуверения Андрес няма и помен. Той се е превърнал в уверен младеж с диплома за средно образование от Професионална гимназия по селско стопанство „Сергей Румянцев“ в град Луковит. В момента следва специалност „Помощник-фармацевт“ в Медицински университет – Плевен, познава силните и слабите си страни и мечтае един ден да завърши медицина и да помага на хората като лекар.

Защото потенциалът е по-важен от оценките

*„Най-важно за промяната на Андрес беше, че ние **не** гледахме на него през призмата на ниските оценки, през това какви образователни резултати постига на ниво знания. Виждахме в перспектива, че Андрес има потенциал, който заради социалните условия до този момент не е успял да реализира“,* разказва Цветомира.

Какво са видели в Андрес неговите учители отвъд ниските резултати и неумението му да чете и пише?

„Андрес сияе със собствена светлина и тази светлина идва от доброто му сърце. Той има вродена доброта, която ние насърчихме, за да може да се научи да цени и да развива доброто в себе си, да не го подценява и да не се срамува от това, че е добър човек. В същото време подкрепихме и артистичните му заложби. На него сърцето му гореше в това да се изявява на сцена.“

През 2013 г. Андрес вече живее с баба си и дядо си и по-малкия си брат, след като майка му заминава да работи в Испания, за да издържа семейството. Признава, че в онзи период бил много объркан – не знаел нито с какво му се занимава, нито накъде да поеме.

Виолета и Цветомира обаче виждат силните му страни и решават да стъпят върху тях.

“С Цветомира Антонова и Виолета Тасева открихме, че една от най-добрите ми черти е да бъда актьор“, спомня си Андрес. „На мен сценичните изяви много ми харесват. На сцената блестиш и това ме кара да се трудя още повече. Хората от нашето село започнаха [да ме забелязват и] да ми се възхищават.“

Цветомира и Виолета адаптират материала по литература и история за сцена и организират извънкласни събития, в които Андрес участва като рецитатор и актьор. Тяхната подкрепа към Андрес не спира дотук. Той е активен участник в програмите на “Училищни чудеса” - инициатива, която Цветомира и Виолета стартират заедно със своите колеги Александра Иванова и Йоана Славова, за да подпомогнат учениците от региона.

Ако днес срещнете Андрес и го попитате с какво се открояват добрите учители, той ще ви каже, че основното им качество е **толерантността** в съчетание със **способността да изслушват учениците, да обмислят внимателно думите и действията си и да утвърждават култура на взаимоотношения, основаваща се на доброто.**